

Zand in m'n schoenen

Ruud van der Heijden

Ik dacht: we hebben het gevonden, deze zomer aan zee.
We voelden ons zo nauw verbonden, zelfs het weer werkte mee.
'n Dag die duurde daar maar even, met jou, hand in hand.
Maar al wat me is gebleven zijn m'n schoenen vol zand.

Zand in m' n haren, in m' n half zware; zand, zand, zand.
Zand in m'n schoenen; zand bij het zoenen, zand, zand, zand,

We zwommen in het warme water, met wier in ons haar.
'tWerd elke avond weer wat later, we kusten elkaar.
Iets mooiers kon ik niet beleven, dan daar op het strand.
Maar al wat me is gebleven zijn m'n schoenen vol zand.

We lagen heel de dag te dromen en dachten maar niet,
aan't afscheid wat toch eens moest komen, we zongen ons lied,
wat we die zomer zelf schreven, aan de waterkant.
Maar al wat me is gebleven zij m'n schoenen vol zand.

We leefden in een hof van Eden, met de zee en de zon.
Er was voor ons alleen het heden, 'n altijddurend chanson.
Als wij daar op de golven dreven, vergaten wij het land.
Maar al wat me is gebleven, zijn m'n schoenen vol zand.